

Актуально

Співпраця з КПІ

Історія ЧАЕС,
застигла на фото

15 листопада 2023 | №16
(1557)

НОВИНИ ЧАЕС

Офіційна газета ДСП «Чорнобильська АЕС»

МАГАТЕ приходить

на

ДОПОМОГУ

Медична місія МАГАТЕ

6-8 листопада міський офіс ЧАЕС та промисловий майданчик станції відвідали експерти Медичної місії МАГАТЕ (IAEA Medical Mission).

Мета візиту — оцінка результатів попередніх місій МАГАТЕ та аналіз актуальних потреб станції у матеріально-технічній і гуманітарній допомозі.

Під час візиту до офісу ЧАЕС у місті Славутіччя учасники місії зустрілися з керівництвом ЧАЕС та обговорили шляхи допомоги з боку МАГАТЕ для сприяння покращенню умов роботи персоналу.

Крім цього, делегація відвідала міську лікарню та Соціально-психологічний центр Славутича — ці дві інституції розглядаються як партнери МАГАТЕ у покращенні фізичного та психологічного стану персоналу станції.

На промисловому майданчику ЧАЕС делегація відвідала місця міжзмінного відпочинку персоналу, який працює вахтовим методом, а також пункт охорони здоров'я. Експерти МАГАТЕ ознайомилися з санітарними та побутовими умовами, що створені для праців-

ників, а також побачили потреби та виклики, які виникли з моменту переходу ЧАЕС на вахтовий режим роботи. Візит завершився продуктивною зустріччю з керівництвом ЧАЕС та обговоренням можливостей співпраці.

«Як головний інженер я відповідаю за безпеку нашого персоналу. Безпека має у собі багато складових, серед яких,

звісно ж, фізичне і ментальне здоров'я персоналу. Ці дві складові лежать в основі нашої політики і я дуже радий тому, що МАГАТЕ охоче пропонує нам свою допомогу у покращенні умов роботи та відпочинку нашого персоналу. Я сподіваюся, що після цього візиту наша співпраця значно розшириться», — підсумував візит головний інженер ЧАЕС Олександр Тітарчук.

Співпрацю ЧАЕС та КПІ вже розпочато

З вересня 2023 року навчально-тренувальний центр Чорнобильської АЕС працює у максимально тісній співпраці із Національним технічним університетом «Київський політехнічний інститут».

Про те, як це відбувається, нам розповів викладач Славутицької філії КПІ, кандидат математичних наук Микола ПИХТАР:

— У вересні Чорнобильська АЕС, Київський політехнічний інститут та місто Славутич вийшли на новий рівень тристоронньої співпраці. Підписана угода між сторонами передбачає використання станції як навчально-практичної бази для студентів КПІ, а також можливість навчання для працівників станції у дуальній формі навчання — без відриву від роботи.

Власне, укладено дві угоди. Одна із них називається «Про співпрацю». Це широкий договір, серед безлічи пунктів якого прописано й впровадження дуальної освіти.

Другий договір детально прописує саме згаданий мною пункт про дуальну освіту, який підписали КПІ та Чорнобильська станція. Власне, в цих документах вказано можливі механізми такої співпраці із залученням Славутицької філії КПІ імені І.Сікорського.

— *Давайте деталізуємо термін «дуальна освіта».*

— Дуальність — це подвійне навчання, де здобувач освіти теоретичні знання опановує в університеті, а практичні — на своєму підприємстві. Тобто, це унікальна форма, яка в сучасних важких умовах для України, вкрай необхідна.

Ми знаємо, що не вистачає професіоналів, особливо в галузі енергетики, або в питаннях відновлення навколишнього середовища, поводження з радіоактивними відходами, тощо. Тому ця форма навчання, яка запроваджувалась вже давно в Європі, нарешті діста-

лась до нас, і ми маємо цю форму навчання впровадити в життя.

Поточного року ми цей процес запустили. Що маєтись на увазі? Ми знаємо, що Чорнобильській АЕС потрібно спеціалізоване знання з питань не тільки зняття з експлуатації атомних установок, але й із поводження з радіоактивними відходами, а також з відновлення навколишнього середовища. Якщо студент бажав отримати або підвищити свій фах на денній формі навчання, то раніше задовольнити його бажання було неможливо. Тобто, він мав би звільнитися з робочого місця і навчатися в університеті на денній формі навчання, отримуючи там і теоретичні знання, і практичні.

Дуальна форма навчання передбачає можливість розділити теоретичне навчання та практику: теоретична база відходить університету КПІ на кафедри, а практику студент може опановувати на своєму підприємстві. Для нього спеціально розробляється тематика навчального плану, яка безпосередньо пов'язана з його робочим місцем. Відповідно, наш слухач безпосередньо на робочому місці виконує свої виробничі обов'язки та виконує певні досліджен-

ня, які підкріплюються теорією. Зрозуміло, що такий практичний багаж дуже цінний для того, щоб у майбутньому зробити магістерський проєкт. А потім, якщо ці дослідження будуть унікальними, ми ж маємо право показати їх результати усьому цивілізованому світу.

До речі, такий тип навчання може бути корисним при підготовці майбутніх кандидатських та докторських наукових робіт — ймовірно, вони також будуть, оскільки ЧАЕС працює із унікальними матеріалами, знаннями, досвідом. До речі, підприємству це також буде вигідно, оскільки такі наукові розробки можуть бути запропоновані світовій спільноті у якості інвестиційних проєктів.

Саме Славутицька філія може стати таким посередником між КПІ та ЧАЕС для організації та координації таких спільних проєктів. А також майданчиком для проходження практики студентами КПІ не тільки в зоні відчуження і на ЧАЕС, а ще й у місті Славутичі. І в нас вже є такі студенти.

ГОЛОВНЕ

Дуже важливо, що ми можемо запропонувати дуальну освіту за спеціальностями 143, 144, 174 відповідно до офіційного класифікатора.

В чому важливість? Візьмемо, наприклад, професію № 143 — «Атомні електричні станції». Заочної освіти за цією спеціальністю немає, а спеціалістів не вистачає.

Отже, в цьому випадку дуальна освіта — це як знахідка. І вона допоможе людині, яка після бакалаврату працює на ЧАЕС, отримати магістерський ступінь. Це перша ланка дослідницької такої наукової сходинки.

Далі, спеціальність № 144 — «Теплоенергетика та альтернативні джерела в енергетиці». Вона теж дуже актуальна, приміром, для зони відчуження, та й не лише для неї. І знову ж таки, людина, яка працює в зоні відчуження та інших специфічних місцях, має можливість отримати освіту саме в цьому над-

важливому напрямку.

Спеціальність № 174 — ми без неї не обійдемося, адже живемо у час цифрових технологій — це «Автоматизація, комп'ютерно-інтегровані технології та робототехніка».

Я не переконуватиму вас в тому, наскільки для Славутича, ЧАЕС та зони відчуження актуальна ця спеціальність: нам треба зробити ще багато роботи в частині поводження із РАВ і робототехніка, яка буде спеціально запрограмована на цей процес, дуже допоможе нам і дослідити теоретично і практично зробити те що стосується відновлення навколишнього середовища.

— *Суто з практики, такий вид освіти та співпраці є чимось унікальним? Чи є ще приклади подібного в Україні?*

— ЧАЕС, як то кажуть, першопроходець.

Я розмовляв з завідувачкою кафедри теплоенергетики та альтернативних джерел в енергетиці. Вона каже, що після того, як підписали договори з ЧАЕС і КПП, ідеєю зацікавилась Хмельницька атомна станція. І вони вже обговорюють, в яких рамках може бути така співпраця в їх випадку.

До речі, у КПП є приклад подібної співпраці з іншим підприємством, але це не енергетичне, і тим більш, не атомне підприємство. Тобто, у атомній енергетиці, особливо у процесах, пов'язаних із поводженням з радіоактивними відходами, ЧАЕС йде попереду.

Я вірю, що ми об'єднали зусилля КПП, Славутичської філії, ЧАЕС, а також навчально-тренувального центру, щоб цей проєкт довести до логічного розумного кінця. Хочеться, щоб це був дуже вдалий приклад, який у майбутньому може стати підґрунтям для створення в Славутичі хабу з енергетики та альтернативних джерел енергії.

ВАЖЛИВО

Друге життя одноразового пристрою

Близько місяця тому на стартовій сторінці у соціальних оголошеннях з'явилася інформація про збір електронних цигарок, які використовуються для виготовлення безкоштовних портативних зарядних пристроїв для військових. Ініціатором встановлення боксів для збору е-цигарок виступила працівниця адміністративно-господарського цеху Чорнобильської АЕС Тетяна ТРОФИМЕНКО. Ось що пані Тетяна розповіла про цю важливу ініціативу:

— Проєкт PowerKit був заснований з перших тижнів повномасштабного вторгнення рф в Україну. З самого початку над проєктом працювали 5 друзів, а згодом команда розширилась до понад 100 волонтерів з різних міст України та інших держав. Я побачила репост у інстаграмі своєї знайомої, що можна заповнити Google-форму й отримати військовим безкоштовний павер-

банк. Перейшовши до самого допису, зрозуміла, що знайома є однією з волонтерів, яка, до речі, є славутичанкою.

Мета полягає в тому, щоб допомогти військовим. Я вважаю, що в Україні зараз всі зусилля повинні бути спрямо-

вані на підтримку наших збройних сил та всіх, хто пов'язаний з військовими справами. Павербанки, які виготовляються для військових, мають LED-стрічку червоного кольору, USB-виходи та спеціальний роз'єм для зарядки військових рацій. Крім того, проект має екологічну складову, оскільки використовує відпрацьовані електронні сигарети, які містять літєві акумулятори, що можуть бути пристосовані для створення потужних павербанків.

Якщо викласти історію своїми словами та стисло, то від знайомих на фронті айтівці дізналися: там бракує павербанків. У той час на ринку спостерігався дефіцит, вкрай важко було їх купити. Друзі придбали сировину (літєві акумулятори, USB-виходи, мікросхеми, плати захисту, дроти тощо), зробили декілька моделей і через знайому-волонтерку та центри комплектування доставляли їх військовим.

Виникла ідея подивитися, з чого складаються одноразові сигарети. Акумулятор — це 70 відсотків вартості павербанку, і він дорогий, тож хлопці міркували, як здешевити виробництво. Знайдеш безплатний акумулятор — зробиш більше павербанків.

Оскільки одноразові сигарети не можна викидати, а тільки утилізувати, у

хлопців вдома був склад цих пристроїв. Виявилося, що всередині сигарет є багаторазові літєві акумулятори. Айтівці на їхній основі зробили кілька тестових моделей павербанків, перевірили, чи все безпечно. А коли переконалися, що так, то почали виробництво.

Вже було відправлено понад 3000 павербанків. Всі павербанки роз'їхались по різних бригадах та підрозділах Збройних Сил України і допомагають нашим військовим завжди залишатись із електроенергією. Кожні три тижні команда випускає Google-форму, яку можуть заповнити військовослужбовці, щоб отримати безкоштовний павербанк на своє поштове відділення.

Коли я вперше побачила допис про можливість отримати павербанк, я надіслала посилання своєму знайомому. Він заповнив Google форму разом зі своїми двома друзями. Потім вони зателефонували мені і сказали, що вже отримали цей павербанк.

Вони були вражені його функціональністю, оскільки він має червоне світло, звичайні USB-роз'єми та роз'єми для зарядки рацій.

Коли виникла ідея встановити бокси для збору електронних цигарок, я звернулася до ППО ЧАЕС і запитала, як

це правильно зробити. Вони мені підказали, що можна написати листа і отримати офіційний дозвіл. Так ми і зробили. Дуже вдячна за те, що вони допомогли це все правильно організувати.

Після отримання дозволу ми встановили ці коробки. Ці контейнери стоять в офісному центрі та в навчально-тренувальному центрі. Тому ви можете туди підходити і здавати свої використані електронні цигарки.

Також ви можете зайти на сайт організації, яка називається «PowerKit» та за наявності цих виробів у кількості від 30 одиниць відправити їм власноручно Новою поштою за їх рахунок.

Крім цих двох боксів, можна ще здати їх в магазині «Лотос», де також стоїть коробка. Тому туди можна принести е-цигарки у вихідні дні або у інший зручний для вас час.

Немає різниці, якої форми наявні у вас електронні цигарки. Головне, щоб вони були одноразові.

Всі отримані пристрої додатково проходять тестування і перевіряються, чи можуть вони бути використані та заряджені.

Окрім того, на коробках, які встановлені в офісному центрі і навчально-тренувальному центрі, є QR-код. За його допомогою можна перейти на профіль в Instagram, де є банківський рахунок для збору коштів.

Компанія завжди збирає гроші, щоб не тільки надсилати акумулятори, але й мати кошти для виготовлення інших деталей та закупівлі комплектуючих для цих павербанків. Проект завжди відкритий до нових волонтерів та їх ідей.

Щоб не викидати використану електронну сигарету, відправте її команді PowerKit — з неї зроблять павербанк для ЗСУ.

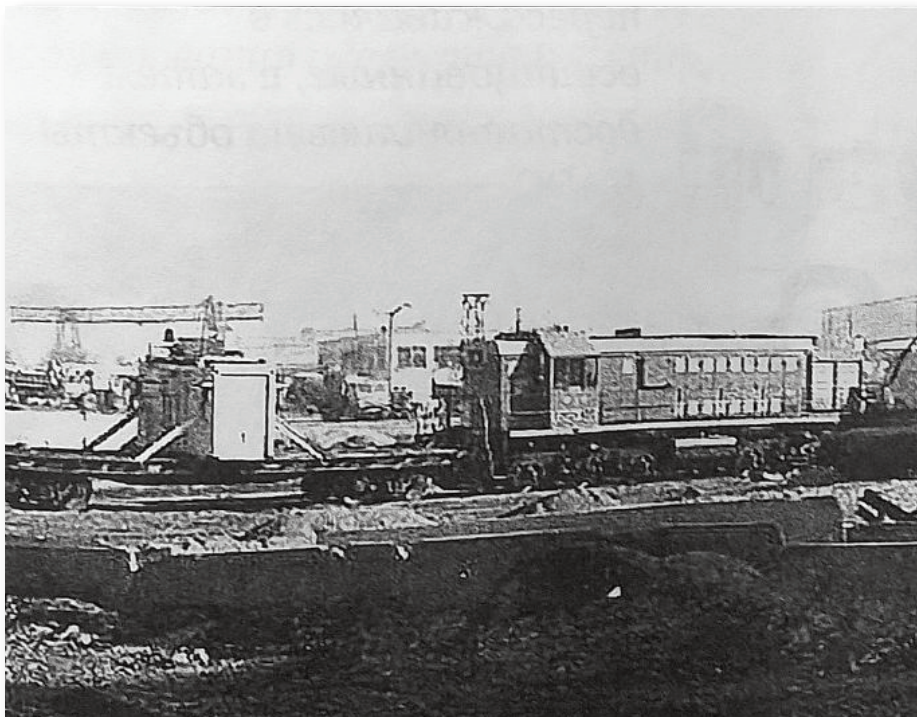
Тепловози з дистанційним керуванням біля реактора

Широко відомо, що для ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС залучалась різноманітна техніка і робототехніка з дистанційним керуванням — це й бульдозери, підйомні крани, маніпулятори та інше. Серед них як вітчизняні зразки, так і закордонні, наприклад, німецькі Demag, Schwing, японські Komatsu.

Будучи актуальною серед дослідників, ця тема так чи інакше знаходила широке відображення у різних виданнях, фільмах, сюжетах тощо. Втім, попри всю популярність, в її рамках фактично непоміченими лишилися тепловози. Взагалі-то будь-яких згадок або свідчень про них лишилось небагато. Хоча, безумовно, ця історія заслуговує на увагу і деталізацію. Тож спробуємо пролити світло.

маневрові тепловози БМЗ (ТЕМ-2У) 1986 року випуску.

На початку літа 1986 року Міністерство шляхів сполучення срр отримало незвичайне спеціальне завдання. Потрібно було розробити і виготовити маневрові тепловози з дистанційним керуванням, які будуть залучені для ліквідації наслідків аварії на ЧАЕС, тобто в зоні потужних радіаційних полів. До того ж зробити це

необхідно було якомога швидше.

Для виконання цього завдання залучили науково-дослідний інститут та створили спеціальну робочу групу, куди входили фахівці різного профілю. Базовою моделлю для виготовлення двох тепловозів-близнюків з дистанційним керуванням було обрано нові потужні

Над конструкторським рішенням довелося добре поміркувати. У підсумку, дистанційне керування локомотивом розмістили у капсулі (кабіні), обладнаній біологічним захистом, яка знаходилась на окремій платформі у зчипці з тепловозом і розташовувалась впоперек платформи. Вона надійно кріпилась посередині, важила цілих 25 тон та була заввишки понад два метри.

За необхідності у капсулі могли знаходитись до десяти осіб, але зазвичай працювали лише машиніст та його помічник. Вхідний люк щільно задраювався. Конденсоване повітря та підвищений тиск захищали кабінку від радіаційного пилу.

Потужна ізоляція не пропускала звуків. Тому усередині була незвична тиша, не було чути навіть самого тепловозу. Його роботу дублювала сигнальна лампочка на пульті.

Машиніст сидів за пультом керування боком по ходу локомотива. Чотири «амбразури», розміром трохи більше стандартного письмового аркуша, забезпечували достатньо добрий огляд назад і вперед.

Вікна захищалися 30-міліметровим рентгенівським склом, яке прикривалося тристулковими віконницями зі свинцю. На даху — два прожектори.

Готові тепловози відправили на станцію Овруч, де обкатали під наглядом випробувальної комісії. За машиністів були В. Тютин, В. Волковський, а машиніст-інструктор — В. Гриценко.

Надалі тепловози, серед іншого це згадується у замітці «Тепловози біля реактора» липня 1986 року, прибули до зони ліквідації аварії, а саме пізно ввечері 19 червня.

Маневрові тепловози-близнюки, виходячи з наявних згадок, транспортували різні матеріали, насамперед для спорудження об'єкта «Укриття».

Взагалі на ЧАЕС було понад 40 км під'їзних шляхів. Лінія залізниці пролягала, зокрема, й за кілька десятків метрів від машинного залу, тому без маневрових тепловозів було як без рук.

Працюючі тепловози потрапляли в поле зору фотокора М. Валіцького. Виконуючи завдання УБ-605 (яке займалося будівництвом об'єкта «Укриття»), з фотоапаратом у руках він побував практично на всіх виробничих об'єктах. Щоденно фотографував героїчну працю ліквідаторів-будівельників, монтажників, й серед інших — залізничників.

Цікавий факт: за професією він сам машиніст, тому й був відряджений до Чорнобиля. На знімках добре видно, як виглядали тепловози, а також деякі інші деталі. Так, один з них проходить дози-

метричне обстеження. Водночас група людей ховається від радіації за його потужною капсулою на платформі, як за щитом. До того ж у автора знімка є згадка, що роль складачів поїздів виконували військовослужбовці. Ще деталь, він використав для обох знімків загальну назву — тепловози біля реактора (ідентична тій, що надав кореспондент для статті). Можна зрозуміти, що це не випадково, тобто у радіусі промислового майданчика.

Фото 1. Фото М. Валіцького, 1986. Експозиція Національного музею «Чорнобиль». Фото 2. Фото М. Валіцького, 1986. «Ліквідація. Очіма фотокора...», 2010.

**Новосельський А.,
науковий співробітник Національного музею «Чорнобиль».**

Про що розповіло старе фото

1 жовтня 1986 року відбулося післяаварійне введення в експлуатацію 1-го енергоблоку, а за місяць, 5 листопада, — 2-го енергоблоку.

На багатьох інформаційних ресурсах це фото позиціонують як ілюстрацію до розмови про післяаварійні пуски блоків ЧАЕС. Насправді ж момент, зображений на фото, до післяаварійного пуску не має жодного стосунку. Перед нами просто один з робочих моментів на БЩУ.

Як розповідав свого часу один з учасників як доаварійних, так і післяаварійних пусків блоків, нині покійний інженер з ремонту цеху поводження з відпрацьованим ядерним паливом ЧАЕС **Віктор ГУМІН**, ці роботи відбувалися в надзвичайно складних умовах:

— Одразу після аварії вцілілі блоки ЧАЕС були регламентно зупинені та переведені в режим консервації з тим, щоб пізніше їх можна було знову ввести у генерацію. Проте, оскільки під час аварій-

ного зупинення неможливо було відмовитися від роботи вентиляційної системи, виникло значне забруднення приміщень. Дезактивація зайняла декілька місяців.

Високим залишалося й забруднення промислового майданчика станції. Коротше кажучи, щоб знизити дозу, нам довелося ліквідувати в усіх приміщеннях вікна.

— В сенсі — ліквідувати?

— Та «зашили» їх металевими оцинкованими пластинами. Звісно, працювали в респираторах — скрізь, зокрема й на блочних щитах.

Довідково. Після аварії перші два енергоблоки залишилися у нормальному працездатному стані і були зупинені в 1 год. 13 хв. і в 2 год. 13 хв. відповідно 27 квітня 1986 року. Третій енергоблок, технічно пов'язаний з четвертим, зупинили у 3 год. 26 квітня 1986 року. Було проведено нормальне розхолодження усіх зупинених енергоблоків.

2 травня 1986-го блоки № 1, 2, 3 ЧАЕС було переведено в режим тимчасової консервації з підтримкою температури графіту 100°C. Їх обслуговувала зміна у кількості 45 осіб за 12-годинним графіком роботи.

Після розхолодження реактори трьох енергоблоків перевели у глибоко підкритичний стан шляхом введення в активну зону усіх стрижнів СУЗ і завантаження в реактори першого і другого енергоблоків по 20 додаткових поглиначів, а в реактор третього енергоблока — 200 стрижнів-поглиначів в центральну трубку ТВЗ. Нейтронний потік контролювали штатною апаратурою. Для відведення залишкового тепловиділення усі технологічні канали і контури багаторазової примусової циркуляції залишалися заповненими водою. Залишкове тепловиділення знімалося в режимі природної циркуляції. Температура води в активній зоні підтримувалася на рівні 20-80°C, температура графіту — 30-90°C.

Для виміру температури води використовували додаткові термомпари, встановлені в центральні отвори тепловидільних збірок на лівій і правій частинах реактора. Температурний режим реактора і контурів багаторазової примусової циркуляції забезпечувався включенням в роботу системи продування і розхолодження. Графітову кладку періодично продували азотом або сухим повітрям вологістю не більше 0,5 г/м³. Контур СУЗ після повного розхолодження реакторів був зневоднений.

Відновлювальні роботи розпочалися з дезактивації основних і допоміжних будівель і споруджень енергоблоків, устаткування, що знаходиться в них, і робочих місць персоналу, а також прилеглої території.

Найбільше забруднення мали окремі горизонтальні ділянки поверхонь машинного залу (до 106 β-част./см² на хвилину), оскільки його забруднення відбувалося через зруйновану покрівлю четвертого енергоблока. Потужність дози γ-випромінювання в забруднених приміщеннях першого і другого енергоблоків на 20 травня 1986 року становила 10-100 мР/год, машинного залу 20-600 мР/год. Дезактивація проводилася з використанням спеціальних розчинів, склад яких підбирався з урахуванням матеріалу, що відмивається, характеру і забруднення поверхні. Застосовували струминеві та пароежекційні методи, методи сухої дезактивації за допомогою полімерних покриттів. Частина приміщень і устаткування дезактивували вручну протиранням ганчір'ям, змоченим дезактивувальними розчинами.

Ефективність дезактивації контролювалася прямим виміром потужності дози γ-випромінювання і методом «мазку». В результаті дезактивації забруднення поверхонь приміщень і устаткування в основному було понижене до нормативних вимог.

На перших двох енергоблоках роботи по дезактивації завершили на початку третього кварталу 1986 року.

Дезактиваційні роботи на третьому енергоблоці привели до подальшого поліпшення радіаційної обстановки на діючих енергоблоках. В результаті виконання частини запланованих робіт потужність дози в машинному залі третього енергоблока до кінця липня 1987 року була різко понижена і склала 7-50 мР/год.

Після завершення спорудження об'єкта «Укриття» і проведення комплексу робіт з дезактивації території станції, радіаційна обстановка на першому і другому енергоблоках остаточно стабілізувалася і була доведена до встановлених норм.

Усе необхідне допоміжне устаткування першого і другого енергоблоків підтримувалося в стані готовності до роботи.

15.06.86 р. Наказом № 360 у відповідності до «Директивного графіка виробництва робіт по ЛНА», затвердженим заступником голови Ради Міністрів СРСР Маслюковим Ю. Д., для підготовки висновка про можливість подальшої експлуатації енергоблока № 3 Чорнобильської АЕС створені цехові робочі комісії із залученням фахівців проектних і конструкторських організацій.

4 грудня 1987 року відбулося післяаварійне введення в експлуатацію 3-го енергоблока.

22 липня 1986 року на виконання наказу № 253 Міністерства енергетики від 5 травня 1986 року вийшов наказ ЧАЕС за № 449 «Про додаткові заходи по забезпеченню протиаварійних робіт». Цей документ визначав організаційні заходи по забезпеченню безпеки:

1. Енергоблоки ЧАЕС повинні працювати тільки у базовому режимі.
2. Розвантаження і набір потужності реактора робити тільки у присутності головного інженера станції і заступника головного інженера станції з експлуатації.

плуатації.

3. Заборонити проведення будь-яких дослідницьких і експериментальних робіт на діючих блоках.

4. Програми нетипових випробувань основного устаткування, установок і блоків у цілому розглядати і затверджувати на технічній раді ЧАЕС під головуванням головного інженера. Категорично заборонити відхилення від програм.

До речі, як згадував **Віктор ГУМІН**, післяаварійні пуски блоків були важчими не лише фізично але й морально:

— Ми, всі, хто працював на реакторах, розуміли, чим вони є насправді і які наслідки можуть мати будь-які нерегламентні дії при керуванні ними. Це накладало додаткову відповідальність. Але словами ті почуття не передати...

— **Якось довелося читати, що оператори американської АЕС, яким випало пускати реактор після аварії, незрівнянної з тією, що відбулася в нас, відчували справжнісінький страх, незручність, непевність перед пуском. У вас теж таке було?**

— Так, я теж про це читав... Але, думаю, наші люди просто виховані в іншому дусі — ми продовжували вірити у надійність реакторів РБМК. Адрже це вже набагато пізніше було визнано, що в реактора були конструктивні недоробки, у тому числі й ті, що призвели до аварії. А спочатку все списали на, кривдно говорити, неграмотність персоналу.

Після аварії ЧАЕС першою стала на шлях підвищення безпеки, саме в нас у першу чергу впроваджувалися всі системи.

Наприклад, відбувся інцидент на ЛАЕС — наша станція була зупинена для заміни окремих конструктивних деталей. А їх на кожному реакторі по 2800 штук. А їх ще треба було виготовити... Загалом, після аварії 1986-го підхід до питань безпеки був зовсім інший, і на ЧАЕС впроваджена зовсім інша система безпеки — відтак, остаточна зупинка у 2000 році була ще більш образливою і болісною.

Та що говорити! Повторюся: просто нам не пощастило...

Новий реабілітаційний центр розпочинає роботу

Успішно завершено перший етап проекту реконструкції реабілітаційного центру в Славутіч. Проект реалізовано завдяки дієвій допомозі Благодійного фонду «ЧАЕС. Славутич. Розвиток», Благодійного фонду «Clean Futures Fund» з США, Гуманітарної організації «Deutsche Lazarus Stiftung» з Німеччини, громадських проектів КП «Агентство регіонального розвитку» Славутича «Простір «Життя триває!» та Жіночого клубу «Незламні», а також завдяки учасникам Міжнародної конференції INUDECO.

Завдяки перерахованим доброчинам вдалося зібрати 457 033 гривень для придбання обладнання та проведення ремонтних робіт, які було закінчено у вересні. Тоді ж Славутич відвідала команда Благодійного фонду «Clean Futures

Fund» з США та і спланувала новий етап співпраці в проекті «Human clinic».

У вересні ремонтні роботи були завершені, наразі придбано більше 30 одиниць реабілітаційного обладнання, включаючи реабілітаційні сходи, реабілітаційні бруси для навчання ходи, масажні подушки, бігову доріжку, велотренажери та інше необхідне обладнання.

Завершений етап проекту РЦ «Human clinic», підкреслимо, — лише перший. Центр отримав необхідне обладнання, проте цим проєкт не повинен завершитися, оскільки реабілітація у поточних умовах — це справа дороговартісна та наукоємна. Отже, збір коштів на продовження триває.

Ukraine NOW

Газета: «Новини ЧАЕС»

Засновник: ДСП «Чорнобильська АЕС»

Газету засновано у 1995 році. Свідectво про держреєстрацію друкованого засобу масової інформації Кі №830 від 11 листопада 2004 року.

Рукописи, надані в редакцію, не редагуються й не рецензуються. Редакційна колегія може не поділяти точку зору авторів публікацій.

Відповідальний за випуск: Віталій Медвідь

Над номером працювали: Майя Руденко, Анастасія Єрашова, Дмитрій Корчак

Зворотній зв'язок: korchak@chnpp.gov.ua
+380 4593 421 97